

הקוף והתנין

הוא שחה אל העץ הגבוה, שם איפה שחי הקוף, וקרא:
"הי קוף, בוא איתי לאי, שם תמצא הפירות בשלים!"
"איך אבוא אתך?" ענה הקוף "הרי אינני יודע לשחות."
"אעזור לך" ענה התנין "אקח אותך על גבי."
הקוף היה רעב ורצה לאכול מהפירות הבשלים, לכן קפץ
על גב התנין.

"קדימה!" קרא התנין והחל לשחות.
"הי, זו רכיבה נחמדה, על גבך" קרא הקוף.
"אתה חושב כך?" אמר התנין והתחיל לצלול לתוך המים.
"אל תעשה זאת!" קרא הקוף. הוא פחד לעזוב את גבו של
התנין ולא ידע מה לעשות תחת המים.

הקוף חי על שפת הנהר בעץ גבוה.
בנהר חיו תנינים רבים. אחד מהם הביט בקוף זמן רב ויום
אחד אמר לבנו התנין: "בני, תפוס אחד מהקופים האלה.
יש לי חשק לאכול לב של קוף."
"איך אתפוס לך קוף?" שאל התנין הקטן "אני חי במים
וקופים לא נכנסים למים."
"תחשוב, תפעיל את המוח שלך ותמצא איזושהי תחבולה"
אמר תנין האבא.
התנין הקטן חשב וחשב. בסוף אמר לעצמו: "אני יודע
כבר. הקוף חי בעץ עקר. הוא ירצה לעבור לאי שבנהר,
אל העצים שעליהם הבשילו פירות רבים."

התנין עלה שוב למעלה והקוף התחיל להשתעל ולירוק מים.

"למה צללת לתוך המים?" שעל "הרי אינני יכול לחיות במים."

"אני מתכוון להטביע אתך" ענה התנין "אבא שלי רוצה לאכול לב של קוף, ואני אקח את לבך אליו."

"אז חבל שלא אמרת זאת מיד" אמר הקוף "הייתי מביא את הלב שלי איתי."

"כמה מוזר" קרא התנין הטיפש "השארת את לבך שם, על העץ?"

"אכן כך" אמר הקוף "אם תרצה את לבי נצטרך לחזור לעץ ולקחת אותו משם. אבל אנחנו כבר כל כך קרוב לאי.

בוא הביא אותי לשם. אני רוצה לאכול מהפרי קודם כל."

"לא, נעזוב את הפירות" אמר התנין הטיפש "נחזור לעץ, תביא את הלב שלך ואז נשחה שוב לאי."

"טוב" אמר הקוף. אך ברגע שהם הגיעו שוב לחוף הוא קפץ ועלה מיד גבוה לעץ. משם קרא לתנין:

"כאן הלב שלי. אם תרצה, בוא הנה לקחת אותו."

אבל ההרפתקה עם התנין הפחידה את הקוף. הוא החליט לעבור רחוק יותר, כדי לחיות בשלום. אבל התנין הקטן

מצא אותו בכל זאת, וחיפש דרך איך לתפוס אותו.

בתוך הנהר, בין החוף והאי עליו גדלו עצי פרי, היה סלע גדול שבלט מעל פני המים. הקוף יכול היה לקפוץ מהחוף

אל הסלע וממנו אל האי. התנין ראה אותו מקפץ כך ואמר לעצמו:

"הקוף ישאר על האי כל היום, אבל בערב כשירצה לחזור לחוף, אתפוס אותו."

הקוף אמנם זלל פירות לשובע. לקראת הערב התנין יצא מהמים ובשקט, בשקט נשכב על הסלע.

כשהחשיך הקוף החליט לחזור הביתה. הוא רץ אל הנהר אבל פתאום נעצר.

"מה קרה לסלע הזה?" שאל את עצמו "הוא לא היה כל כך גדול קודם. אולי התנין שוכב עליו."

הוא ירד לקצה המים וקרא: "הי, סלע!" אין תשובה.

הוא קרא שוב: "הי, סלע!" וכך קרא שלוש פעמים ואחר כך אמר:

הוא קפץ, אך לא לפיו אלא על ראשו, משם אל החוף וישר
טיפס על העץ שלו.
כשהתנין הבין איך הקוף שטה בו אמר:
"אתה אמנם פיקח וערום. אעזוב אותך לנפשך."
"תודה, התנין" ענה הקוף "אבל בכל זאת אני אשמר ממך
בעתיד."

"ידידי סלע, למה אינך עונה לי הלילה?"
אמר לעצמו התנין הטיפש: "אהה, כנראה הסלע עונה
לקוף בלילה. אם כך אני צריך לענות לו במקומו."
והוא קרא: "כן, קוף! מה הבעיה?"
הקוף צחק: "הה, זה אתה התנין?"
"כן זה אני. אני ממתין לך ורוצה לתפוס אותך כאן!" ענה
התנין.

"אכן, תפסת אותי הפעם" קרא הקוף "פתח רחב את פיך
כדי שאוכל לקפוץ לתוכו."
הקוף ידע שכאשר תנינים פותחים את לועיהם הם גם
עוצמים את עיניהם. וכשהתנין שכב כך, עם הפה הפעור